

Bez tebe přicházím o krásu, bez tebe uvadám

Česala jsem si vlasy a pozorovala v zrcadle svoji tvář. Nejdřív jsem přehnaně koulila očima, pak na sebe špulila rty. Prohlížela jsem si svoji opálenou pokožku. Brzy začnu stárnout. Uvědomila jsem si, že mi je už jednadvacet let. Podle mámy stárnutí začíná v pětadvaceti. Náš biorytmus je opravdu velmi nespravedlivý. Když je člověk dítětem, je bez starostí. V pubertě přijde akné a další nedokonalosti tváře. Pak dojde na krátké období, kdy to všechno zmizí, ale ani si to nestačíte uvědomit a začnete stárnout. Objeví se vrásky, pokožka ztratí dřívější pružnost a začne povadat. Kila začnou přibývat jako mávnutím zlověstného čarovného proutku. Tak to líčila moje máma a se slzami v očích musím přiznat, že zřejmě měla pravdu. Pravděpodobně se právě nacházím v té omezené fázi, kdy je všechno nejlepší a nejkrásnější. Asi bych toho měla využít. Jít se vystavit světu, aby mě vidělo co nejvíc mužů, nebo něco na ten způsob.

Do mého pokoje vplula Svjetlana s oduševnělým výrazem. Jemnou ofinu měla sčesanou stranou a vytřeštila oči.

„Víš, čeho se bojím?“ začala.

Bylo brzy ráno a ještě jsem se nestačila převléknout z lehké noční košile. Přehodila jsem si přes ni růžový saténový župan.

„Čeho?“ zeptala jsem se. Svjetlana nikdy nezačala mluvit, dokud člověk neprojevil dostatečný zájem o její následující slova. Její křehké duše se pokaždé velmi dotklo, když někdo zapomněl, co mu vyprávěla, nebo ji neposlouchal.

„Fidelis mi včera u večeře oznámil, že pojedeme navštívit jeho příbuzné do Záhřebu, abychom je pozvali na svatbu.“

„To se přece očekává, ne?“ řekla jsem.

„Ano, ale budeme muset navštívit úplně každého z jeho rodiny – sestřenice, bratrance, sourozence jeho rodičů. Ke všem budeme muset jít na večeři.“

Svlékla jsem si župan, protože mi v něm bylo horko.

„A všichni se budou zajímat jen o mě. Co když neudělám dobrý dojem?“

„Svjetlano, jasně že uděláš dobrý dojem. Pokaždé uděláš dobrý dojem,“ uklidnila jsem ji.

„Já ti nevím. Budu tam sama a všichni si mě budou prohlížet a budou mít potřebu mě hodnotit...“

„Vždyť na tobě není nic špatného. Určitě nic nenajdou,“ zasmála jsem se. „A jeho rodiče už přece znáš, ne?“

„Ano, ale vůbec netuším, co si o mně myslí. A co je nejhorší, nikdy jsem neviděla Fidelisovu sestru. Je o dost starší než on a zdá se mi, že na něj má velký vliv. Když se jí nebudu líbit, může mu ledacos nakukat.“

„Nemyslím si, že by ho mohla až tak ovlivnit, že by tě nechal,“ upřímně jsem zapochybovala. „Dramatizuješ to.“

„Nedramatizuju. Ale jsem z toho na nervy...“ dodala zoufale.

„Já vím, svatba je jen jednou za život,“ prohlásila jsem.

„To není pravidlem,“ zasmála se Svjetlana.

„Máš pravdu. Ale jako dcera naší mámy to máš na sto procent.“

„Jsem dost vystresovaná i bez těch tvých řečí.“ Ladně si překřížila ruce. Svjetlana by byla půvabná i při hledání mince zakoulené pod stolem.

„A ten jeho bratr...“ Svjetlana se při vzpomínce na něj cítila nepříjemně. Ta strašná věc, o které nesměla máma vědět, ji stále trápila. Ani já jsem netušila, co provedl. Věděla jsem jen, že je odsouzený na doživotí.